

6. Ο ρόλος της σχέσης μητέρας – παιδιού στον αυτισμό

Δούλα Αν., Λαμπίρη Ειρ.¹

¹Λογοπεδικός, Διαγνωστική και Θεραπευτική Μονάδα για το παιδί "Σπύρος Δοξιάδης"

Ο αυτισμός είναι μια αναπτυξιακή διαταραχή της επικοινωνίας και της κοινωνικότητας. Συγκεκριμένα, αναφέρεται ως φάσμα αυτισμού καθώς πολλά παιδιά με αυτή τη διάγνωση διαφοροποιούνται μεταξύ τους αρκετά. Υπάρχουν διάφορα προγράμματα παρέμβασης που βασίζονται σε συμπεριφοριστικά μοντέλα και εναλλακτικά συστήματα επικοινωνίας, ενώ άλλα εστιάζουν στις αρχές της δομημένης εκπαίδευσης. Το περιεχόμενο της παρούσας παρουσίασης είναι μια μελέτη περίπτωσης παιδιού, στο φάσμα του αυτισμού, με στόχο να αναδείξουμε το ρόλο της σχέσης Μητέρας – Παιδιού σε ένα θεραπευτικό πρόγραμμα για την ανάπτυξη επικοινωνιακών, γνωστικών, λεκτικών, και κοινωνικών δεξιοτήτων.

Υλικό-Μέθοδος: Το πρόγραμμα παρέμβασης περιελάμβανε ένα συνδυασμό θεραπειών, συγκεκριμένα:

Portage: πρόκειται για πρόγραμμα πρώιμης παρέμβασης για παιδιά 0-6 ετών σε συνεργασία με τους γονείς που καλύπτει και τους πέντε τομείς της ανάπτυξης δηλ. γνωστικό, λεκτικό, κινητικό, αυτοεξυπηρέτηση και κοινωνικοποίηση.

Λογοθεραπεία: αρχικά πραγματοποιήθηκε ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα παρέμβασης που εστιάζει στην ανάπτυξη επικοινωνιακών δεξιοτήτων και εμπλέκει ενεργά τους γονείς στη θεραπεία.

Στη συνέχεια ακολούθησε ατομική λογοθεραπεία για την κατάκτηση επικοινωνιακών και λεκτικών δεξιοτήτων που βασίζεται στη σχέση που Θεραπευτή – Παιδιού.

Ψυχοπαιδαγωγικό: πρόγραμμα πρώιμης παρέμβασης με στόχο την εξέλιξη του παιδιού σε επίπεδο γνωστικό σε συνάρτηση με την ψυχοσυναισθηματική του ωριμότητα.

Αποτελέσματα- Συμπεράσματα: Στην παρούσα φάση το παιδί μπορεί πλέον να ακολουθεί οδηγίες, σχηματίζει προτάσεις με απλή συντακτική δομή με το κατάλληλο ερέθισμα, μειώθηκε η ηχολαλία και χρησιμοποιεί στο μεγαλύτερο ποσοστό το α' πρόσωπο για τον εαυτό του, έχει εμπλουτίσει το λεξιλόγιό του και αυξήθηκε ο αυθόρμητος λόγος του. Μπορεί να διατηρήσει έναν απλό διάλογο που αφορά δραστηριότητες καθημερινής ρουτίνας. Παρουσιάζει καλύτερη διαχείριση θυμού, πιο εύκολη προσαρμογή στις αλλαγές και μεγαλύτερη ανταπόκριση στο κάλεσμα του άλλου. Έχει άριστη βλεμματική επαφή και εκφράζει συναισθήματα, επιθυμίες και ανάγκες. Μειώθηκαν η προκλητική συμπεριφορά και οι στερεοτυπίες και ολοκληρώνει όλες τις δραστηριότητες της θεραπείας.

Ο ρόλος της σχέσης Μητέρας – Παιδιού που εμπεριέχει ταυτόχρονα τη σχέση Θεραπευτή - Μητέρας και τη σχέση Θεραπευτή – Παιδιού είναι σημαντικός καθώς συμβάλει στην ψυχική οργάνωση του παιδιού, η οποία φαίνεται να βοηθά την εξέλιξη του σε όλους τους τομείς της ανάπτυξης.